

KAROLINA
RAMQVISTOVÁ

**GANGSTEROVA
PŘÍTEKYNĚ**

☰ KNIHA ZLIN

FLEET

Karolina Ramqvistová
Gangsterova přítelkyně

GANGSTEROVA PŘÍTELKYNĚ

Karolina Ramqvistová

Copyright © Karolina Ramqvistová, 2009
Published by agreement with Ahlander Agency

Translation © David Pišvejc, 2016

ISBN 978-80-7473-450-2 (PDF)

*Home is where I live inside my white powder dreams
Home was once an empty vacuum that's filled now
with my silent screams
Home is where the needle marks
Try to heal my broken heart
And it might not be such a bad idea if I never, if I never
went home again*

Bylo to na svatého Valentýna. Zavolal mi do práce s tím, že pro mě má dárek, co nepočká. Že prý musí přijet okamžitě. Bylo pár hodin po obědě. Jeli jsme do nové vilové zástavby u vody a já si byla docela jistá, že mi koupil kajak, abychom si mohli někam vyjet. Byl člověk, co má rád přírodu. Zaparkoval před domem s přístupem k jezeru, kde na molu ležely vytažené dvě kánoe. Vystoupili jsme z auta, on prošel brankou a pokračoval přede mnou vzhůru ke vchodu, kde se zastavil a vytáhl z kapsy obálku.

Dostala jsem klíč.

Podívala jsem se na něj. V obličejí měl přehnaně nezaujatý výraz.

Ruce se mi třásly. Postavil se za mě, objal mě a položil svou ruku na mou, když jsem strkala klíč do zámku. Otočil jí, moje ruka stále mezi jeho dlaní a klíčem, strčil do dveří a zvedl mě do náruče. Překročil práh a zase mě postavil na zem. Stála jsem na špičkách, s rukama stále kolem jeho krku. Políbila jsem ho.

Byl to okamžik, který rozdělil můj život na předtím a potom. Tehdy jsem také začala myslet na Karen. Měli jsme tu být pouze my – on a já, ale ona mi právě v téhle chvíli pronikla do hlavy. Bylo to, jako by stála vedle mě a dívala se na nás.

Když Karen poprvé vstoupí do svého nového domu, vypadá vystrašeně, jako by ji pronásledoval ten samý pocit naplnění, jaký jsem zažívala i já a který se mě zmocnil, jakmile mi došlo, co udělal. Karen vypadá, jako že má potřebu zastavit tenhle okamžik štěstí někde v půli schodiště nebo tady dole v hale, pevně jej uchopit, aby si ujasnila, že se jí to nezdá.

Když jsem vstoupila dovnitř já, bylo mi podobně. Dostat dům pro mě znamenalo absolutní vrchol.

„Jak...?“ vypravila jsem ze sebe.

„Není zač,“ řekl. „Nebo se možná hodí říct ‚vítej‘. Možná dokonce ‚vítej doma‘.“

Podívala jsem se na něj. Přikývl a vypadal spokojeně. Zasmál se, objal mě a očividně mu připadalo, že se tvářím legračně. Pak mě zvedl a nesl do patra. Rozhlížela jsem se a snažila se nakouknout do všech místností, které jsem stihla spatřit. Stačila jsem zaregistrovat nábytek, tapety, koberce a podlahy. Zavřela jsem oči, v jednom z pokojů v prvním patře mě položil na postel, na které byl pořád ještě igelit, a začal mě svlékat a při tom mluvil o svém dárku ke svatému Valentýnu.

Měla jsem na sobě zářivě růžovou podprsenku i kalhotky a to se mu líbilo.

Zadávala jsem se nahoru na řadu vestavěných skříní vedle postele.

Ty se líbily zas mně.

Karen a Henry Hillovi měli doma skříně plné šatů a zásuvky komod přetékały šperky. Henry měl patnáct obleků, každý minimálně za tisíc dolarů, třicet na míru ušitých hedvábných košil a více než dvacet párů bot z krokodýlí kůže obarvených tak, aby ladily s jeho kaš-

mírovými saky. Karen vlastnila čtyři norkové kožichy a měla služebnou i dívku na hlídání. Vše v domě bylo vyrobeno na zakázku a dovezeno. To bylo v šedesátých letech.

Zprvu mi připadalo příšerné, že se pořád tolik nakupuje a kolik peněz se za věci utratí. Teď už jsem si zvykla, začalo se mi to líbit a vyžadovala jsem to. Zašeptala jsem: „Děkuju,“ a on odpověděl: „Ty za to stojíš,“ zároveň mi nad hlavou spojil zápěstí a pronikl do mě zrovna tak jako už tolikrát předtím a já pohnula rozkrokem zhruba o dva centimetry – zrovna tak jako vždy předtím. A říkala jsem si, kolikrát to tak ještě budeme dělat.

Snažila jsem se představit si, jak tam v té posteli vypadáme. Snažila jsem se zaměřit na tělo, snažila jsem se jím pohybovat, tak aby skutečně cítil, jak moc za to stojím. Nejrady bych se byla soustředila na to naprosté uspokojení plynoucí z faktu, že se nacházím přesně tam, kde jsem chtěla být. Ve svém horoskopu pro tuto zimu jsem četla takovou větu: *Budeš mít pocit, že jsi konečně na místě, o které jsi tak dlouho usilovala.*

I

Tohle je první den.

Právě odešel.

Jsem sama.

Stojím v kuchyni.

Je ráno a dalo by se říct, že můj muž odešel do práce. Než za sebou zavřel dveře, zavolal na mě, že se brzy uvidíme.

„Jistě, miláčku. Brzy se uvidíme.“

Zas tu stojím v tom dobře známém tichu po těch dobře známých zvucích. Jeho hlas, dveře, auto, šterk před domem. Sklenice v mé ruce opíše vzduchem dokonalý oblouk a roztrhne se o dlaždičky nad kuchyňskou linkou. Zvuk vody a skla na mramoru a nerez oceli.

Hlavně to vytříit, než se vrátí.

Teď půjde hodně o zvuky.

Vím to.

Vyjdu po schodech do prvního patra a vstoupím do své koupelny.

Ještě pořád se nemohu nabažit toho, jak to zní: Moje koupelna.

Stojím před zrcadlem. Není to poprvé, co mě tahle myšlenka napadne, ale je to poprvé, kdy jí dám volný průchod: Začínám stárnout. Chápu, že to je něco, čím

si musí projít každý, stát před zrcadlem a vidět na vlastní oči, že začíná stárnout. Mně se to přihodilo dnes. Zestárnul mi obličej. Ostatní to určitě už dávno zpozorovali. Odjakživa jsem byla hezká, vím to. Neříkám to proto, abych se chlubila, prostě to tak je, vždycky jsem měla pěkný obličej, pěkné zuby a rty, pěknou pokožku i vlasy. Vždycky jsem vypadala mladě.

Právě teď. Teď začíná všechno chátrat.

Na bradě a tvářích mi rostou chloupky. Vytrhávám je pinzetou, zároveň si vytrhávám obočí, ale množí se čím dál víc a rostou rychleji, než je stačím vytrhávat.

Zajímalo by mě, co si počnu, až se všechno sesype.

Říkám si, jestli už si toho taky všiml.

To je nevýhoda vztahu s někým, jako je John. Může mít, na koho si ukáže. A ať už si říká, co chce, tak silně pochybuju, že se mnou bude chtít zůstat, až budu stará a ošklivá.

Jedna z nevýhod.

Vyčistím si zuby, do nosiče zubního gelu vymáčknu z tuby bělicí gel a strčím to celé do pusy.

Třu si celé tělo nylonovou prstovou žínkou a zaměřím se na dvě celulitidy nahoře na stehně, které na mě ráno co ráno koukají ze zrcadla. Rukama opatrně přejíždím po krku, přitlačím na loktech, na patách, drhnu si paže, břicho i prsa a znovu břicho. Neholím se.

Soustředím se na to, jak voda ze sprchy odplavuje všechno pryč. Odplavuje vše, co škrábe a hryže. Díky vodě nemusím dnes čelit tomu, co by mě jinak čekalo – totiž víkend. Na následující týden ještě vůbec nemyslím.

Když je voda dost vařící a pára dostatečně hustá, vše zmizí.

Kůže na prsou a na tvářích se místy zbarví do tmavě růžova.

Ale ani tak se dole znovu neotevřou dveře a já neslyším, jak stoupá po schodech nahoru.

Zavřu vodu. V koupelně je teplo a vlhko od páry. Zapnu klimatizaci, vlasy v ručníku si stočím do turbanu, nosič gelu vyplivnu do umyvadla, vypláchnu si pusu a znovu si vyčistím zuby, ale opatrně, abych neporušila sklovinu.

Za umyvadlem jsem izolačkou přilepila papírové pouzdro, v kterém mám platičko prášků.

„On schovává zbraně, ty schováváš antikoncepci,“ poznamenala jednou Linda a já zalitovala, že jsem jí vůbec něco řekla. Člověk nesmí nikdy nic říct. To je pravidlo číslo jedna. Blízcí přátelé jsou fajn, ale nelze si je pouštět k tělu příliš blízko.

Prášky vyndávám za pomoci pinzety, vymáčknu ven jeden a zapiju ho vodou z kohoutku, platičko zastrčím zpátky do pouzdra. Pinzetu vložím do japonské krabičky, kterou sdílí s dalšími čtyřmi pinzetami a kleštičkami na řasy. Že já husa to vyprávím Lindě. Taková zbytečnost. Některé věci jsou příliš důležité a prostě se nikomu neříkají. Ostatní to už dávno pochopili, jen já jsem taková naivka. Musím se naučit držet si jistý odstup.

Natru se krémem a obléknu si sportovní šortky. Líbí se mi, jak v nich vypadají moje nohy. Vlasy si nečešu, jen si je sepnu do drdolu.

Nemaluju se.

Vyjdu do haly a projdu ložnicí, kde si John s obvyklou dokonalostí ustlal svou polovinu postele a kde je stále viditelná prohlubeň, jak tam seděl a zavazoval si boty. Na zemi leží krabice od bot, ve které je hedvábný

papír, a také dvě tašky z obchodu se sportovními potřebami. Vždycky si na sebe vezme novou teplákovou soupravu a nové běžecké boty, když se takhle vydává pryč. To už teď nebývá zdaleka tak často. Vlastně nechápu, proč to dělá, nemyslím, že by to měl zapotřebí. Bojím se, že to dělá kvůli adrenalinu.

Nikdy se ho na práci neptám. Ani na peníze.

Vejdu do jeho koupelny. Koš se špinavým prádlem je zpola plný.

Vytáhnu z něj tričko, co mi sahá do půli stehen. Když si ho na sebe vezmu, je mi vidět jen okraj šortek. Vlastně je teď ještě brzo, neměla bych víko koše zvednout dřív než zítra, ale něco je tentokrát jinak. Ponižuju se už teď, ponižuju se špinavým prádlem. Má za to, že je to roztomilé. Přejde domů a uvidí mě na pohovce v jeho oblečení, jak jsem celou noc vzhůru a čekám na něj. „Jsi zlatá,“ řekne. Nepřipadám si zlatá, nýbrž zoufalá, nemocná. Vytáhnu ven trenky a zase je položím zpátky, zavřu víko. Kéž bych tak při cestě zpátky nemusela projít ložnicí. Na krabici od bot se ani nepožívám.

Projdu halou, sejdu po schodech do kuchyně a postavím hrníček pod kávovar.

Zmáčknu knoflík a chystám se taky zapnout rádio, ale naštěstí si to v poslední chvíli rozmyslím. Teď žádné rádio. Žádné televizní zpravodajství.

Hrníček s kávou, dva mobily, jeden normální přenosný telefon a krabičku cigaret. Všechno tohle dokážu udržet v rukou.

Strčím do venkovních dveří – v rohu stojí jeho bag s golfovými holemi – a vyjdu na verandu, zrovna když kolem naší branky běží soused.

Ve vzduchu jsou cítit šerťáky.

Je doktor.

Postavím hrníček a zkusím si zapálit, aniž bych upustila některý z telefonů. Jsem nucená je s sebou všude vláčet, ještě jsem v ně neztratila naději. V jednom kuse myslím na vyzvánění, uši nastražené. Jsem ve střehu.

Má na sobě běžecké oblečení. Zastaví se a trochu přešlapuje na místě, protahuje se a přes plot na mě volá.

„Všechno v pořádku?“

Přikývnu.

„Vy zůstanete doma, že jo?“

Viděl, jak John odjíždí.

Viděl ho, jak nakládá tašku a nasedá do auta. Zůstanu.

Znovu přikývnu a usměju se. Nemůžu si vzpomenout, jak se jmenuje.

Teď si poprvé všimnu, jak osiřele na parkovišti působí můj Chevrolet Camaro. Říkám si, jestli si toho také všiml. Vedle stopy od kol. Šterk a šišky.

Zastydím se, že mě vidí kouřit v tuhle denní dobu. V těchto situacích začínám vždycky kouřit. Ostatní jsou na tom stejně. Pak mi trvá několik týdnů zase přestat. Říkám mu, že jsem zapomněla, jak se jmenuje, a on odpoví, že Thomas. Pořád tam stojí a protahuje se, ruce kolem kmenu borovice. Když ho pustí, zůstane mu naspod paží otisk kůry. Říká, že bychom k nim někdy večer měli zajít na grilování, než odjedou na šéry. Pak zamává a odejde.

Říkám si, jak si to asi představuje.

O čem bychom se tak bavili?

Kouř se vpíjí do trička. Johnova trička.

Odhodím vajgl k rododendronu a jdu zase dovnitř. Kolik vajglů tam u kořenů asi už musí ležet. Kolikrát už jsem začala a zase skončila. Nikotin začne působit,

když vejdu přes práh. Umocňuje ten pocit. Bydlím tu už víc jak rok a půl, ale ještě pořád se mi ten pocit při příchodu domů vrací. Je to dokonalé.

Svůj dům miluju a taky ten fakt, že mi ho dal právě on.

Namlouvám si, že nic víc nepotřebuju.

Můj první opravdový kluk řekl, že mi postaví dům ze šnečích ulit. Ten druhý řekl, že budeme mít dům u moře. John neřekl nikdy nic.

Chtěla jsem, aby se o mě někdo postaral.

Všichni před ním říkali, že se o mě postarají. Slíbili to, aniž bych je o to žádala. Nepostaral se ovšem nikdy nikdo. Měli plno keců a pak jsem to najednou měla všechno. John mi koupil barák jak kráva. To mě pořád dostává. A to i v takovýchto dnech, nebo právě v takovýchto dnech. To je pak právě dům tím, co mě drží nad vodou. Jsem uvnitř v domě. Vše si prohlížím a všeho se dotýkám, každého detailu. Prsty přejíždím po tapetách v hale. Procházím pokoji a čekám na jisté okamžiky, kdy se mění světlo a kdy vše ještě víc zkrásní.

Nikdy mi nezáleželo na tom, abych měla nový dům, ale John má rád vše nové. Linda a Tereza zrovna tak. Já mám ráda vše staré, ale na tom nezáleží. Na ničem z toho nezáleží, když jde o něj. Líbí se mi, že mi tohle dal. Zapuštěná světla ve všech stropích. Kuchyňskou linku s ostrůvkem a vše v nerez. Terasu. Dubové parkety v přízemí. Schodiště do patra. Zábradlí. Koberec v celém horním patře. Koupelny. Podlahové vytápění. Postel. Borovice za okny. Všechno tohle miluju.

V Cosmopolitanu čtu článek o mužských erotogenních zónách. Časopis mám opřený o prsa. Tělo propnuté, chodidla na polštáři. Potah pohovky mě škrábe mezerou mezi oblečením.

Na druhé pohovce leží Maxa a spí.

Koukám na ni skrz orchideje naaranžované v míse na stolku mezi námi. Trhá sebou a vydává nepatrné zvuky, čenich se jí chvěje. Něco se jí zdá.

Odložím časopis, zvednu se, a když přinesu z haly vodítko, co visí na háčku u dveří, vzbudí se. Přiběhne a vrtí ocasem. Vezme vodítko do zubů a spolu překročíme pár bot, co se povaluje na koberci v hale.

Vyjdeme dveřmi a pak brankou ven.

Zrovna když vycházíme na silnici, vyjíždí z příjezdové cesty před domem Thomas. Zamává, a jak nás mívá směrem k dálnici, cítím jeho pohled ve zpětném zrcátku. Má Volvo V70. Zajímalo by mě, jestli mu jeho žena říká doktore. Jestli mu to připadá sexy, nebo je mu jenom trapně. Zajímalo by mě, jestli spolu spí, jak často, jak dlouho, jak to dělají. Bere ji zezadu, nebo na něm sedí? Dělají to v koupelně? Líbí se mu ležet na ní? Ne-ní to divné přemýšlet takhle o jiných lidech, o někom, koho neznáte a s kým jste se sotva kdy vůbec bavili?

John se se mnou rozloučil docela nezvykle a to bude nejspíš to, co mě trochu zneklidňuje. Objal mě a několikrát políbil, vzal mou hlavu do dlaní, políbil mě na čelo a na vlasy a pak mě k sobě přitiskl. Líbí se mi, když mě líbá na čelo a na vlasy. Líbí se mi, že pořád dělá věci, o nichž ví, že je mám ráda. Má rád to, co mám ráda já. Ztuhla jsem. Vzal si s sebou tašku, držel ji v jedné ruce. Vypravil se tak, jak to obvykle nedělá. Nehnula jsem ani brvou. Nic jsem neříkala.

Dřív by se strhla hádka. Odjel by a já bych šla ven běhat. „Vědělas, do čeho jdeš,“ říkával pokaždé, když se vydával pryč, a byla to koneckonců pravda. Vždyť jde o přímo klasickou repliku. Všichni jsme přece ty filmy viděli. „Vědělas, že to nebude vztah jako každý druhý.“ Nikdy přede mnou neskrýval, co je zač – teda snad kromě úplného začátku, ale kdo by se zachoval jinak?

Nyní se z jeho mizení stala rutina, už jsme se naučili, jak na to. Za prvé je to vždycky narychlo. Spěšné rozloučení, co nedává prostor k otázkám. Rychlá výměna minima informací. Popřípadě usměrnění komunikace. Pokud má dojem, že je to nutné. Popřípadě mobilní telefon – a zpočátku opravdu volal –, popřípadě pár klíčů, pager, gmailové adresy, co napíše na papírek

a poprosí mě, abych je schovala, popřípadě ještě jedna taška, co postaví do haly, nebo co mám zavést někam do města nebo k nějakému kámošovi. Víc než tohle udělat nedokážu. Nechci nic vědět, nechci s tím mít nic společného.

Když se vrátíme zpátky, má Maxa ještě pořád vodítko v tlamě. Upustí ho v hale na podlahu. V místě, kde měla jazyk, je oslizlé a na dlaždicích se udělá vlhký flek.

Zvoní můj normální mobil.

Výhoda toho, že mi dal mobil na dobíjecí kupon – nemusím si nikdy namlouvat, že když zazvoní můj normální mobil, volá on. Aspoň nemusím doufat a být hned zklamaná. Ale ne že bych ty mobily dostala z toho důvodu.

Volá Tereza.

Ptá se, jak se mám, a já odpovím, že John je nemocný, a ona s jistou úlevou řekne, že Alexovi také není dobře, tudíž se přece můžeme o víkendu sejít, jen my a ostatní holky. Já na to, že John má nejspíš horečku a musím o něj trochu pečovat, takže zůstanu celý víkend doma. Odpoví, že už má po krk pečování o Alexe, takže by se možná mohla stavit. Ptám se, jestli to Alexovi nebude vadit, a ona, že je jí to jedno, protože byl tohle léto hodně nemocný. Měl by jít k doktorovi.

Úplně slyším, jak to musí znít, když se bavíme.

Pomyšlení na někoho cizího, kdo poslouchá. Tahle paranoia zničí veškeré rozhovory. Možná že je Alex opravdu nemocný.

Třeba jel John pryč sám.

Třeba neodjel kvůli práci.

Nevím, proč takhle uvažuju.

Henry Hill měl spoustu různých bytů a míst, kam jezdil. Když jim to s Karen neklapalo, jezdil domů k Lin. A to bylo často, s Karen se hádali pořád. V jednom kuse si připadal pod tlakem a měl pocit, že na něj Karen jenom ječí, ale Karen nenapadlo, že by jí mohl být nevěrný, dokud ji to skutečně nepraštilo do očí. Všechna znamení ignorovala.

Když na to přišla, pokoušela se ho zastavit. Prosila a žadonila, on jí praštil dveřmi před nosem. Vyhodila všechny klíčky od aut, on si zavolal někoho, aby ho odvezl. Když Lin požadovala víc než občasné chvílky uloupené od Karen a rodiny, poslal ji do Las Vegas nebo na Bermudy a slíbil, že přijede za ní. Když náhodou nepřijel, tak zůstala o týden déle a osladila mu to útratou v hotelu.

Po nějaké době Karen situaci přivykla. Henry byl pořád ještě štědrý, přitažlivý a zábavný, a když byli spolu, býval nejčastěji střízlivý a staral se o děti. Uvědomila si, že z toho vztahu každopádně vytěžila maximum a bylo nejlepší brát to tak, protože ať už udělal, co udělal, pořád ještě ho chtěla. Došlo jí, že kdyby sečetla všechna plus a minus jejich manželství, nedávalo by na papíře žádný smysl, aby s ním dál zůstávala. On ji ale vždycky přitahoval. Když byli od sebe na chvíli odloučení, myslela jen na něj, mluvila jen o něm. Říkala si, že zatímco Lin ho poznala hlavně z té špatné stránky, ona sama získala jen to dobré.

Její máma měla za to, že jí vymyl mozek, že jím byla posedlá, ale pro ni byl životní láskou a vše stálo za to.

Neslyším, co Tereza říká, protože Maxa kňučí a štěká.

Už má hlad.

Tereza mluví o Alexovi.

Natáčím vodu z kohoutku do misky na pití. Telefon přitisknutý k rameni, dvakrát mi málem upadne, málem spadne do dřezu.

Ze skříňky vyndám pytel psího žrádla. Mastné granulace při dopadu do misky haraší a pak ten smrad... Žere jak o závod. Než skončí, půlka je rozházená po podlaze a v misce s vodou.

Vytřu to.

Znova jí vyměním vodu.

Terezin hlas jde trochu mimo mě. Zeptá se, jestli už jsem jedla, a já odpovím, že ne. Maxa vklouzne zpět na svoje oblíbené místo na pohovce, hlavu položí na pracky před sebou a pozoruje mě.

Zavěším, vezmu dálkový ovladač a pustím televizi. Ve stejném okamžiku, kdy Usher dostane zprávu od R. Kellyho, pípne můj normální mobil. Nesnáším tohle vyzvánění a vibrace. Vždycky jsou to špatné hovory, špatné zprávy.

Tereza 22. června 11.03: *Mám suši jsem na cestě k tobě*
Špatně.

John mohl mít každou, na kterou si ukázal. Chci říct kteroukoli z holek, o které měl mít správně zájem, z těch, co byly ve stejné lize jako on. Správně vlastně vůbec neměl dostat někoho, jako jsem já. Jsme jako Karen a Henry. Nejsme ve skutečnosti stejný typ lidí, i když na druhou stranu vlastně ano. Nikdy jsem se takhle s nikým necítila. Dohromady jsme silnější než cokoli jiného, ale kdybych nesestoupila do jeho světa, tak jsme nikdy neměli možnost to zjistit.

Vlastně ani Henry a Karen se vůbec neměli potkat.

Nesestoupila... teda, takhle to nemyslím. Chci říct, kdybych nezavítala do jeho světa.

Když jsme se viděli poprvé, řekl, že mám úžasné oči. Připadal mi trapný. Když si toho všiml, něco prohodil a uzemnil mě tak, až mi došlo, že se beru příliš vážně a že za komplimentem není třeba hned vidět něco hlubšího. Cítila jsem se trapně, a jestli to bylo míněno jako fígl na balení holek, pak mu to vyšlo.

To bylo na Ibize.

Pracovala jsem tam v jednom klubu. Tam jsem taky poznala Terezu.

Kromě nás tam bylo ještě pět dalších holek a jediné, co jsme vlastně měly za úkol, bylo přijít do klubu chvilku po půlnoci a vydržet tam tři hodiny nebo i víc.

Měly jsme se bavit s návštěvníky a trochu tančit, ale jenom v baru. Byly jsme takovou barovou obdobou go-go tanečnic, které o patro níž stály ve velkých klecích zavěšených nad tanečním parketem. Na rozdíl od nich jsme byly oblečené a nikomu nedošlo, že i my dostáváme zapláceno za to, že tam jsme.

Součástí dohody bylo, že budeme sledovat, co tam chodí za dealery, kdo kterému z hostů prodává, a hlásit majiteli klubu všechny změny, kterých si všimneme. John přicházel většinou kolem druhé či třetí. Nosil kolumbijské košile s krátkým rukávem, takže mu bylo vidět tetování. Tygroví na jeho pravém rameni vykukoval zpod rukávu ocas a zadní noha.

Byl zrovna pátek, když jsem s ním mluvila poprvé. Dali se se mnou do hovoru dva Angličani, co byli na Ibize poprvé, a když jsem vypila polovinu vodky s tonikem a odmítla další, přišel John a nějak je přerušil. Nepamatuju si, co jim řekl, pamatuju si ale jejich nejapné sluncem spálené obličej. Pamatuju si, jak jsem mu skoro řekla, že je výstřední pako, a nechala ho, aby mě za ruku odvedl k baru. Měla jsem na sobě krátké šaty s třásněmi. Ještě dnes si je občas vezmu na sebe a vždycky mi ten večer připomenou.

Moc si nepamatuju, o čem jsme se bavili.

Zato si pamatuju, jak jsem si říkala, že by bylo fajn ho poznat blíž.

Zeptal se mě, jestli bych s ním nejela na lov ptáků. Namítla jsem, jestli na to není příliš brzy, s ohledem na to, že sezóna je od října do března a teď máme srpen, ale on řekl, že tady je to každému jedno. Ptáci přitáhli teď, člověk je může začít střílet, kdy chce. Nevěřila jsem mu.

Ze začátku mi John vůbec nepřípadal pohledný. Vlastně právě naopak. Byl hodně vysoký a mohutný a vypadal jako nadutý hlupák. Některé jeho grimasy vypadaly strojeně. Jako kdyby stál před zrcadlem a nacvičoval a říkal si, že takhle se musí tvářit, aby vypadal jako gangster. Bylo to takové klišé. Nepřitahoval mě, ale cítila jsem se s ním vyrovnaná a připadalo mi, že mohu být sama sebou. Možná právě proto. Zároveň byl vzrušující, chtěla jsem ho poznat blíž a něco mi říkalo, že by to s ním nemuselo být špatné, že bych se cítila bezpečněji, kdyby všichni věděli, že jsme spolu. Nasávala jsem jeho komplimenty, chtěla jsem se mu zalíbit, ale celou dobu jsem si dávala pozor, aby to bylo v jakémsi kamarádkém duchu. Bylo důležité nechovat se jako typická holčička. Kdybych začala vykřikovat, vtípkovat a krmit ho historkami, neskočil by mi na to.

Vyzvedl mě druhého dne odpoledne. Vzala jsem si na sebe džínovou sukni, bílou blůzu s výšivkou na přední straně a plátěné boty s klínovým podpatkem. Přijel pro mě džípem. Naskočila jsem dovnitř, posadila se vedle něj a zabouchla za sebou dveře. Všimla jsem si, jak mě několik dívek u venkovních stolků sleduje. Stoupali jsme po silničkách vysoko nad pobřežím a on celou cestu nezavřel pusou. Měl trému, ale to mi nedošlo.

Střelba byla pro ten den už u konce. Byl to první den lovu ptáků. Bažanti a drobné ptactvo. Myslela jsem, že si budu moct taky zastřílet, ale místo toho jsme jeli do vily, co si s kamarády pronajal, včetně personálu a teras s pomerančovíky. Když jsme přijeli, stálo před domem už několik aut. Jeho přátelé roztopili u bazénu grily a vytáhli chladicí boxy s pivem. Představil mě.

Ještě pořád mě nepřitahoval, ale začala jsem si všímat i jiných věcí.

Dal mi samostatný pokoj. Přišla jsem sice s ním, ale v té době jsem s ním ještě nespala a byla jsem ráda, že mi to tak usnadňuje. Teď s odstupem času se na to dá pohlížet různě. Je dost možné, že měl hodně práce. Pravděpodobně neměl ten večer čas se na mě vrhnout, tak mě odložil trochu stranou do pokoje pro hosty. Možná že měl schůzku s někým jiným. Nikdy jsem se ho neptala.

Choval se ke mně jako ke svému nejvýznamnějšímu hostu. Pouštěla se spousta starých disko hitů, co mám ráda, grilovali jsme a koupali se v bazénu i ve vířivce. Brala jsem to hlavně jako divadlo. Pořád jsem ještě byla ve stadiu, kdy mi šlo hlavně o to, zažít něco zajímavého, něco, o čem bych pak mohla vyprávět. Vzrušující život. Prohlížela jsem si Johna a jeho kámoše. Všichni vypadali drsně, všichni měli tetování, všichni prodávali drogy, všichni měli nejspíš zbraň a tím nemyslím jen na lov ptáků. Byl tam nějaký makléř, také dva majitelé restaurací a řada dívek, většina z nich super kočky, co chtěly pařit. Pokud některá nebyla tak hezká, bylo to proto, že byla vdaná za někoho z těch týpků a už to měla na háku. Jelikož už musela dělat tolik dalších věcí okolo, nemohla ještě dbát o svůj vzhled.

Když jsem Johnovi řekla, že se mi nějaká písnička nelíbí, šel za dýdžejem, ať pustí jinou.

Po tom večeru jsme se viděli skoro denně, teda aspoň když byl ve městě. Vozil mě a všechno mi ukazoval. Byl mazaný a netlačil na mě. Choval se zdvořile a na všechno se mě vyptával. Chtěl o mně vědět vše, odkud pocházím, co moje rodina. Sám toho o sobě moc neřekl.

Cítila jsem, jako by rozuměl mým potřebám, jako by mě viděl a chápal, a přesto mě měl rád. Ne jako ti kluci, před kterými si musíte hrát na někoho jiného. Ne, to zní moc drsně, tak jsem to nemyslela. Mám na mysli ten plíživý proces, kdy jen co někoho potkáte, téměř nepozorovaně se mu začnete přizpůsobovat. Zakoukáte se do chlápka a sondujete situaci, snažíte se zjistit, co má rád. Když se mu líbí prsa, tak si zvednete prsa. Když vypadá, že je na zadky, tak se prohnete a vyšpulíte zadek. Když jsem poznala Johna, na nic takového jsem ani v nejmenším nepomyslela. Ale zrovna tak mě vůbec nenapadlo, že by mohl být moje životní láska. Byl milý a prostě mi s ním bylo zrovna v tu dobu dobře. Když to šlo, doprovázel mě domů. Podržel mi dveře, platil za mě pití, vozil mě do restaurací za městem a zval mě na večeře.

Vždy chodil krok za mnou a všímala jsem si, kterak sleduje, jak se na mě ostatní dívají. Na nás. To se mi líbilo. Zamlouval se mi ten pocit, že moje tělo zvyšuje jeho status. Máma by mi nejspíš řekla, že je to pro ženu ponižující. Ale i pro mě měla jeho společnost výhody.

Brzy budou dvě.

Když se ozve zvonek u dveří, Maxa sebou šklubne a vy-startuje z pohovky. Štěká, tlapami bubnuje o parkety.

Tereza vypadá ztrhaně, to je první, čeho si všimnu.

Džínovou bundu pověsí v hale a sandály skopne do rohu.

S sebou vláčí tři nákupní tašky a ještě kabelku.

Chce se mi pochlubit a vybalí novou bundu s černým kožíškem a nové lakované kozačky s masivním zipem. Dosáhnou jí skoro až ke kolenům.

Prý mi je chce jenom předvést.

Natáhne si kozačky a promenáduje se přede mnou tam a zpátky. Zapíná a rozepíná přitom zipy.

„Tohle si vezmu na podzim. Byly ve výprodeji. Tyhle kozačky a bunda. To bude můj podzimní model.“

Má na sobě džínovou minisukni se vzorem vyšitým na zadních kapsách a nahoře šedivý top bez rukávů. Na prsou velkou látkovou nášivku. Drobné stříbrné cvočky. Vlasy sviští ze strany na stranu, prochází pokoji, vejde do obýváku a zvýší hlasitost na hi-fi věži. Pak napochoduje zpátky a postaví se přede mě. Rukou máchá do vzduchu. Štíhlé prsty s dlouhými nehty.

„Myslíš, že už tu začali?“ ptá se a rozhlíží se po pokoji.

„Nevím.“

A vůbec, nemám ponětí, jak bych to taky mohla vědět. Ten nový zákon platí od ledna, ale nevím, jestli už začali. A i kdyby ano, tak to nemusí znamenat, že byli zrovna tady. A navíc – je mi to vlastně jedno.

Vezme jednu z tašek a na jídelní stůl vyndá dvě krabičky se suši. Vypadá nervózně.

„Musí to být tak nahlas?“ zeptám se. „Chceš mi něco říct?“

„Hm, jo.“

Podívá se na mě, jako bych nic nepochopila.

Řeknu: „Musíme to řešit zrovna teď?“

Nejdřív vypadá zklamaně. Nadechne se, vydechne naráz všechn vzduch a civí do prázdna před sebou. Pak mírně zavrtí hlavou, zrak pořád upřený, a znovu vnoří obě ruce do igelitky.

„Čert to vem. Máš pravdu. Vždyt to nemusíme řešit teďka.“

Jdu k hi-fi věži a ztlumím zvuk.

Teď nic řešit nechci.

Chci to nechat plavat, ne se v tom ještě víc plácát.

Podá mi moji krabičku.

Prohlásí, že zbožňuje náš jídelní stůl, a konečky prstů přejede přes vrchní desku.

Sedíme naproti sobě, otevřeme krabičky, sundáme papír z hůlek, odlomíme je od sebe a pustíme se do míchání wasabi a sójovky. Tereza kvrdlá hůlkami dokola a dře jimi o stěny polystyrénu. Je nervózní, obě jsme nervózní. Řekne, že je na cestě do města. Chce se podívat na jedny šaty, co by si vzala na Alexandrovu oslavu. Sundá z kousků suši veškerou rýži a tvrdí, že drží dietu South Beach, ale pak stejně skoro nic nesní. Nemůže jíst.

Vyptávám se na oslavu – vím, že o ní chce mluvit. Prospěje nám mluvit o věcech, co jsou teprve před námi.

„Budeme grilovat na zahradě,“ popisuje. „Dostane ode mě nové tetování. A já si nechám udělat taky jedno.“

Vyhrne si tričko a nehtem udělá přes jedno ňadro oblouček. Kůži má hladkou a opálenou.

„Tady bude psacím písmem *Alexandr*.“

„Víš, jak to bude bolet?“

„Já vím, ale je to přece sexy, ne? On ví taky, jak to bolí. Že se tomu člověk podvolí, to je sexy.“

„Fajn.“

„Tak co mám teda dělat?“

„Prosím tě já nevím. Tetování je super.“

„Ale no tak vážně, člověk musí trochu popustit uzdu fantazii. Nemáš někdy takové nutkání?“

„Já nevím.“

„Ty bys mohla mít tetování tady,“ říká a ukazuje na vnitřní stranu nadloktí. „Třeba psacím písmem *John*? Nebo tady?“

Ukáže si dolů na ruku mezi palec a ukazováček, akorát nad zápěstím, jak bývají potetovaní echt kriminálníci.

„No fuj, to je hnusný.“

„Vzpomínáš na tamten víkend?“ zeptá se.

„Jo,“ odpovím.

Dříve jsme se k tomu víkendů často vracely – bylo to na Ibize, než jsem se seznámila s Johnem a než Tereza začala chodit s Alexem. Ten víkend se vyspala s tolika chlapy.

„No tak jsem si vzpomněla, že jeden z nich měl strašně hnusný tetování. Na bicepsu měl uprostřed takový to kormidlo, co je na starých lodích, něco jako sluníčko

na těch lahvičkách s kokosovým olejem. Říkala jsem si, že to o něm asi něco vypovídá, ale problém byl, že jsem pak nemohla přijít na to, kdo z těch třech ho měl.“

„Ale teď už přece musíš vědět, který z nich to byl.“

„Jo. Byl to ten jediný, kterého jsem vlastně chtěla!“

„Jak jsi to zjistila?“

„Vylučovací metodou. Byl jediný, komu jsem si ne-
troufla zavolat. A když jsem se znovu sešla s těmi dal-
šími dvěma, tak jsem si všimla, že ani jeden takové to
hipísácké sluníčko nemá, takže to musel být on. To by-
la jediná výhoda toho, že už nikdy nezavolal. Strašně
jsem se na to sluníčko soustředila, když mi nevolal.“

„Pokud ses teda nevyspala s nějakým čtvrtým, na
kterého jsi potom úplně zapomněla.“

„Jo, asi tak. Super.“

Dělá uraženou.

Jde a začne otvírat skříňky v kuchyni. Vlasy má do
pasu, je malá, štíhlá a nejvíc vysportovaná ze všech, co
znám.

Tereza a já.

Poprvé, kdy jsme si společně vyrazily ven.

Poznaly jsme se v práci. V té době s Alexem ještě
nechodila. Občas se vídali, ale nebylo to nic vážného.
Měla něco s jedním Senegalcem a vláčela mě k němu
domů. Ten byt smrděl hulením a hašíšem. Když jsme
dorazily, ostatní už tam byli – čtyři kluci a dvě holky.
Holky přijely na návštěvu z Paříže a bydlely v tom bytě
s ním. Teď byly otrávené z toho, že jsme tam přišly.
Týpek přinesl mísu rýže s kuřecí čínou a postavil ji na
nízký stoleček. Nahoře na stěně visela plochá televize.
V protilehlé části pokoje stál stůl prostřený pro čtyři

osoby. Pro mě, Terezu a ty dvě holky. Nandal nám jídlo na talíře. Jeho kámoši se usadili na podlaze kolem stolečku. Jedli rukama, hlasitě se bavili tou svojí řečí, smáli se a pili pivo rovnou z flašky. Občas se ztišili, zvedli se a upřeli zrak k televizi, kde bez zvuku běželo porno.

Podívala jsem se na Terezu. Jedla a chvílemi se koukala na televizi.

Ty holky seděly ke klukům zády a bavily se jen francouzsky. Občas k nám zvedly hlavu a usmály se, pak se zas otočily na sebe a řekly, že vypadáme jako šlapky. Stěžovaly si, že jsme tam přišly, a nechápaly, co tam děláme. Nic jsme neřekly.

Než jsme tam odtud vypadly, zašly jsme obě na záchod a Tereza chtěla, abych ji naučila francouzsky: *Nazdar holky, už musíme jít*. Namířila si to přímo do obýváku a větu jim přednesla. Jedna z těch holek se zavtářila ještě kyseleji, ta druhá se usmála a odpověděla nějakou zdlouhavou frází. Tereza odvětila, jestli nemá oheň. To bylo to jediné, co francouzsky uměla, naučil ji to ten kluk. Ten hned přispěchal a zapálil jí. Dala mu před nimi pusy a pak jsme šly.

Ze skříňky nad linkou vyndá sklenici a obrátí se ke mně – ruku pořád na madle dvířek. Otočí kohoutkem a nechá vodu odtéct.

„To víš, že po tomhle PTC mají v plánu ještě další dvě, že jo?“ prohodí. Nevím sice kdy, ale vím, že to tak je.

Natočí si vodu do sklenice a začne pít.

Pokrčím rameny.

Nechci o tom mluvit. Nechápu, proč to chce vědět. A navíc nesnáším ty směšné zkratky. Jako by nikomu nedošlo, že je řeč zrovna o přepravení transportu s cenostmi. Jestli teda vůbec poslouchají.

Karen a Henry měli napíchnutý telefon. Ačkoli tehdy už to s nimi šlo nějakou dobu z kopce. Karen také začala brát kokain, několikrát za den. Panenky měla velké jak černé díry a byla hubená.

Nechápu, jak při tom mohli ještě zvládat děti.

Vyndá mobil a potězkává ho na dlani.

Je růžový s imitací diamantů kolem displeje.

Podívá se na mě.

„Nemám zavolat Lindě, jestli nechce večer přijít?“

„V tom případě radši zítra. Půjdu si brzo lehnout. Zítra se přece ještě nevrátí.“

„To je jasné, že ne.“

Linda to zvedne.

Chvíli spolu mluví.

„Tu máš.“

Předá mi telefon. Linda je v ráži.

„Ahoj, nemohla by nás s Ellou Tereza nabrat, že bysme pak přijely k tobě na kafe?“

„No, já nevím, jestli to půjde, potřebuju ještě něco udělat.“

„Co něco? Co budeš dělat?“

Ano, co budu dělat? Co bych tak nejspíš mohla mít dneska na práci?

„Prostě musím něco zařídit. Může to chvíli trvat.“

„Okej.“

Je zklamaná.

„Ale dámská večere zítra večer platí, že jo? Už jsem mluvila s Terkou, přijedeme k tobě.“

„Nevadí ti to teda?“

„Samozřejmě že vadí, ale myslíš, že se z toho složím? To je fuk.“

Líbí se mi, když hraje takhle důležitou. Na druhou stranu mě něco zneklidňuje.

„Nemusíme jim o tom přece nic říkat,“ nadhodím.

„Ne, vždyť přece stejně není komu to říct. Pro jednou se na ně můžeme vybodnout. Chtějí jenom, abysme dřepěly na zadku a hnily zaživa, protože to pak budou mít jednodušší. Abysme byly doma a postaraly se o ně, až se vrátí. Jestli se vrátí.“

Už jednou se stalo, že se John a ostatní naštváli, protože jsme se o jednom takovém víkendu sešly všechny u nás doma. Nechtějí mít mezi sebou spojitost. Nechtějí, abychom se spolu scházely, když jsou pryč, nebo vlastně možná abychom se vůbec scházely. Když jde o nás, chovají se jak zasraný fízlové. Určitě na tom něco bude, že bychom se měly každá držet doma, kdyby je náhodou zabásli, ale především tu jde o to, že nemají rádi, když se příliš často scházíme. Myslí si, že se proti nim spolčujeme, pomlouváme je a navzájem se popichujeme. Ano, sice to částečně sedí, ale není to tak, jak si myslí.

Nechápou, jak jsme loajální. Nechápou, že teď jsme v podstatě loajální jenom k nim.

„Jestli tu budeme, můžeme se všechny aspoň postarat o Johna. Pokud se vrátí.“

„To si teda piš, že se raději postarám o Johna než o Abbeho. Nehodlám tady dřepět a čekat na něj, na to ať zapomene.“

Úplně ten její výraz vidím. Lehce zvednuté obočí. Museli se s Abbem pohádat, když odjížděl. Jako vždycky po jejich hádce mám ten samý nepříjemný pocit. Domněnka se vynoří, zavrtá se do mě a zase zmizí.

Jestli ho opustí, ztratím ji.

Když je člověk mladý, tak přesně tohleto chce: partu, kde spolu páry chodí a všichni se navzájem znají.

Tereza o tom často mluvila, když s Alexem začali chodit – jaká to je nádhera, že jsme kámošky a naši kluci kámoši. A tohle je ten starý dívčí sen, jenom stokrát znásobený. Všichni jsme propleteni se všemi.

„A co Ella, co s ní zítra uděláš?“ ptám se Lindy.

„Může tam být s námi. Vezmu s sebou film a pak usne u tebe v posteli.“

„Fajn. Jen vem s sebou všechno, co potřebuje, protože my tu samo sebou nic pro děti nemáme.“

Tereza mi vezme telefon z ruky a dá se s Lindou do hovoru o jiných šatech, co by měla zkusit. Sedí a nohy má pokrčené, chodidla nahoře na židli, kolena pod bradou. Když mluví, gestikuluje. Nehty prořezávají vzduch. Rozhovor se stočí na Abbeho.

„Nemůžeš to prostě nechat plavat?“ zeptám se, když domluví.

Prohlíží si lesknoucí se nehty. Jsou umělé s perleťovým lakem.

„Co jako?“

„Všechno. Tyhle ty kretény.“

„Ve všech vztazích jsou problémy. Je to něco jako tříletá krize.“

„Myslíš první krizi?“

„Ano, to už člověk zažil s tím druhým skoro všechno a musí se posunout na další stupeň. Stojí na křižovatce – buď chce, nebo ne.“

„A pak přijde sedmiletá krize.“

„Ano. To už se navzájem znáte a makali jste na tom, a ono to stejně nefunguje. Právě tehdy to vzdáte.“

„Anebo jste spolu třeba patnáct let. Myslíš ale, že by Linda byla schopná Abbeho opustit?“

„Ne, proboha ne. Je do něj přece pořád zamilovaná. A on by se s ní nikdy nerozešel.“

„Jen mi přijde, že se hodně hádají a že je unavená, protože tak nějak stojí mezi ním a Ellou. Musí jim být oběma po ruce a zároveň pracovat a všechno doma obstarat, poněvadž on nehne prstem.“

„Ale vždyť to vypadá, jako že ho ani není s to k něčemu dokopat. Všechno je jakoby její. Když on něco dělá, tak tvrdí, že jen pomáhá.“

„Jo, ale víš, že to jediný, co dělá, je, že je různě vozí. Prostě řídí, to je jeho činnost, protože ona to neumí.“

„To kvůli tomu si nechtěla udělat řidičák, poněvadž to by pak už nedělal ani tohle.“

„Podle mě je prostě líný jak veš. A děsně manipulátor. Protože ví, že ona nakonec všechno udělá.“

„Když si jen počká dostatečně dlouho, tak ona to udělá.“

„Jo, stačí si jen počkat dostatečně dlouho, to se pak vždycky najde nějaká buхта, co se toho chopí. Přesně takhle uvažuje.“

„Ale už nechápe, že právě tohle rozbízí vztah. On si myslí, že jen žvaní.“

„Tady hrozí, že mu to nedojde, dokud nebude pozdě.“

„Tak strašně mě vytáčí, že se takhle chová. Ale kdo ví, možná by se John choval stejně, kdybysme měli děti.“

„Ne, to si nemyslím. Ty jo?“

„Já nevím, ale zřejmě to nějakou souvislost s dětmi má. Jakmile máš děti, tak musíš začít dělat spoustu věcí, cos předtím nedělala.“

„Ale Abbe je sám dítě. Přestěhoval se od Nicholase a mámy rovnou k Lindě domů. Takže si za to může taky trochu sama.“

„Byla do něj příliš zamilovaná a chtěla s ním bydlet.“

„O to nic, ale pak se nemůže divit, že musí všechno zařídit sama.“

„Na druhou stranu ne že by toho od něj chtěla tak moc.“

„Ne, není jako ty, ty jsi přece pedant, nebo ne?“

„Jo, ale to je i John. Proto jsme spolu.“

„Ale prosím tě... chce to jen mít někoho na uklízení. To přece máte, ne? Člověk by měl za tyhle věci prostě prachy dát. Ať je pokoj a nemusíte se hádat. Za to se prostě platí. A když má člověk děti, musí mít na to, zaplatit si chůvu.“

„Prostě si ale nemyslím, že je to až tak o uklízení. Podle mě jde spíš o věci, jako kdo zve ostatní na večeri nebo kdo zarezervuje dovolenou v Thajsku nebo všechno to kolem.“

„On neudělá nic! Říká jí, že není potřeba toho tolik dělat, můžou přece být jen tak spolu. Ale když už ona něco zařídí, tak mu to samozřejmě není proti mysli.“

„Aspoň platí.“

„To jo, jinak už od něj dávno odešla.“

„To neříkej. Nejsem si tím úplně jistá.“

„Možná že má depku. Od té doby, co se přihodilo to s Nicholasem a vůbec.“

„Ale prosím tě, je akorát línej. Takhle se choval už před tím, než se to Nicholasovi stalo. Poprosím Johna, jestli by si s ním nepromluvil. Musí si přece uvědomit, že pokud se nezmění, tak s ním navěky nezůstane.“

Tereza roztrhala papírový obal od hůlek na kousíčky a na stole je navršila na hromádku. Odvrátí se ode mě a pohlédne na Maxu, která leží na koberečku před francouzským oknem na verandu. Sluneční paprsky se jí odráží v kožichu. Hruď se jí zvedá a klesá. Jedno ucho má naruby. Už zase spí. Tereza se zvedne, popojde k ní a opatrně ji pohladí po jednom boku.

Taky se zvednu a popojdu ke kuchyňskému ostrůvku. Vedle Johnova hrníčku tam leží mobil. Nevím, proč se takhle chovám. Abych se ujistila, že se nic nestalo? Abych to cítila v konečcích prstů, když se dotknu tlačítek ovládání hlasitosti a displej se rozsvítí? Je prázdný jako předtím.

Vidím, že mě Tereza sleduje. Vidím, že ví, co provádím.

„Tys aspoň dostala telefon,“ řekne.

Maxa se vzbudí, vyskočí, položí tlapky Tereze na kolena a oblizuje jí ruce. Tereza k ní mluví, drbe ji na krku a opatrně ji štouchne do boku, až jí pracky na podlaze proklouznou. Pak si ji k sobě zase přitáhne a se smíchem poznamená, že nechápe lidi, co se těchhle psů bojí, vždyť jsou tak sladký, že by jeden brečel.

Vstane a oblíkne si bundu.

Smetu papírové vložky do krabičky od číny. Snášejí se do sóji. Vezmu obě krabičky a hodím je do koše pod dřezem, otru stůl hadříkem na nádobí. Na dřez a ledničku použiju speciální ubrousky na nerez ocel. Je tu flek, co nikdy úplně nezmizí.

Zvenčí je slyšet zvuk.

Žuchnutí. Jako kdyby někdo něco hodil na verandu. Zvednu se.

Něco studeného se mi rychle šíří přímo klíčními kostmi. Těžce se mi polyká, těžce se mi dýchá.

„Bylo to něco na verandě,“ řekne Tereza.

Otevru dveře a vyhlédnu ven. Přímou u nohou mi leží ptáček.

Tereza vstane.

Je to konipásek. Narazil do skla a spadl na dřevěnou podlahu. Leží tam. Téměř nepatrný záchvěv prsou. Šedá peříčka.

Stojím blízko a dívám se na něj.
Neřeknu Tereze, že žije.
A najednou ustrne.
„Zavolej Maxu,“ řekne Tereza.
„Ne, kristepane, ty jsi nechutná.“
Udělá obličej a zajde dovnitř.
Vidím, jak jí musím připadat vykolejená.
Dál tam stojím a hledím na jezero. Dolů se nepodívám.
Slunce se třpytí na hladině.
Vrátí se s mikrotenovým sáčkem v jedné ruce a řekne: „No tak, zlato.“
A pak na ptáčka: „Tak pojď, chudáčku.“
Navlékne si sáček na ruku a sebere ptáčka tak, jako se sbírá psí lejno. Zaváže na sáčku uzel a sejde po schodech z verandy. Otočí hlavu a podívá se na mě přes rameno, pak zmizí za rohem domu.
Je slyšet, jak se zabouchne víko od popelnice.